

FOTO: SF KINO

kinomonopolet i Oslo.

bekymret for filmtilbudet i hovedstaden da selskapet fikk overta monopol. De fleste vil nok likevel mene at Nordisk har forvaltet ansvaret på en god måte selv om det ikke har vært problemfritt.

Den kanskje største prøvelsen kom allerede et år etter privatiseringen, og viste med all tydelighet hvorfor et privat monopol i et viktig marked som hovedstadens kinomarked ikke er noen god idé. Nordisk kom ikke til enighet med alle filmdistributørene om den såkalte filmleien, altså andelen av billettinntektene som skal gå videre til distributørene som betaling for visningsrettighetene.

Resultatet ble at filmene fra Disney og UIP i en periode forsvant fra hovedstadens kinoer, og innbyggerne måtte reise ut av byen om de ville se filmer som «Tingeling» og

«Transformers 4». Monopolistens markedsrett ble synliggjort på en ganske brutal måte som ikke tjente noen av partene, og i hvert fall ikke kinopublikum i Oslo.

Skulle en tilsvarende konflikt oppstå nå, kan publikum bare ta turen til Nydalen.

Send innlegg innen kultur/idédebatt

Kronikk: 6000 tegn inkl. mellomrom.
Hovedinnlegg: 4000 tegn.
Innlegg/replikk: 2000 tegn.
Kortinnlegg: 800–1500 tegn.

Sendes til:
debatt@dagsavisen.no
Legg ved portrettfoto.

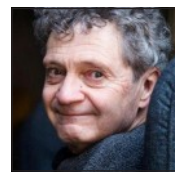
Innleggsforfatteren er ikke imponert over Bjarne Melgaards dødshus på Ekely i Oslo.
FOTO: MIR/SNØHETTA/NTB SCANPIX

Hvorfor godtar kunstmafiaen dette?

EKELY

JON GJERDE

Tekstforfatter, billedkunstner og stand up-komiker

Ikke et vondt ord om Bjarne Melgaard, han er sikkert en vennlig og hyggelig mann. Arbeidsom er han også. Fantastisk at folk kjøper kunsten hans, og morsomt at han har fått lov til å dekorere adskillige vegger i Oslo, hos bla. DNB med rumper og penis og andre festlige rekvisitter. En bank må jo få lov til å foreta gullkantede investeringer.

Verdensarven etter Edvard Munch

og måten våre styrende krefter forvalter denne, gjør meg svært trist til sinns. Her krenker man Munchs minne og ettermæle. Og krenker det grovt. Er kunstmafiaen så enkle mennesker at de godtar pedofili, nekrofil, et massivt univers av seriemordere, selvmord, selvskading, sadomasochisme, krig, voldtekt, massakrer, narkotika og kveldningssex?

Kort sagt alt som kan sjokkere? Dette skjer i en tid som skriker etter innhold og substans, i en tid hvor posørene overgår hverandre på alle plattform, i alle kanaler i smakløse stunts. Melgaard har uttalt at han er forbauset over at ikke flere kunstnere gjør som han, gjenspeiler samtiden. Personlig får jeg mer enn nok av samtiden i alle andre medier og kanaler. I samtiden. Dessverre er kunstverden en stor illusjon og et narrespill, en lekegrind for et fåtall mennesker som flytter navn og kapital seg imellom.

Uansett om konstallasjonen Riksantikvaren, Snøhetta og Selvaag har de aller edleste hensikter, bærer dette galt avsted. En kunstner som ikke kan, eller vil stå på egne bein, kan finne glede og muligheter i å lene seg til andres kunstnerskap. Den er klassisk. Noe som vitner om næringsvett og overlevelsessevne. De som har

tatt tak i Ekely-saken, drøftet og løftet den i den senere tid, er blitt oversett og latterliggjort på en yppers arrogant og ufin måte. Dette handler i siste instand om en samtidskunstner på nivå med andre norske samtidskunstnere.

Apparatet og kreftene i «Team Melgaard» er ressurserte næringslivsfolk med økonomiske muskler. De har råd til å investere betydelige midler i det å markedsføre Malgaard likestilt med Munch. De kjører over sine motstandere som en dampveivals på nylagt asfalt. Noe som likevel ikke rettferdiggjør at han skal få lov til å bruke Edvard Munch som springbrett til enda mer worldwide berømmelse, slik at investorene får enda mer igjen for investeringene sine. Altså brandbuilding, posisjonering og eksponering i en kunstverden hvor alle midler tas i bruk for å nå frem. Også ren voldtekt av et verdensnavn som lyser uten hjelp av neonreklame og fiffig promotering.

Hvis Norge i dag, myndighetene og kunstverden spesielt ikke innser at det er et dusin lysår mellom Munch og Melgaard, og at de absolutt ikke har noe annet til felles enn at begge etternavn begynner på bokstaven M, da lever vi en kulturelt og kunstnerisk sett bevisstløs eller død samtid. En liten digresjon avslutningsvis: Museet «Charlie's World» viser Charlie Chaplins liv, hjem og filmer, det finnes utenfor den sveitsiske byen Lausanne, hvor han bodde de siste 25 årene av sitt liv, til sin død i 1977. Tenk om en norsk stand-up komiker med eksponeringsbehov hadde slått seg ned der, kanskje latt oppføre en paviljong der, for å promotere navnet og selvbildet sitt. Verden hadde sagt stopp. Det bør Norge også gjøre på Ekely.

«Dødshuset» kan plasseres hvor som helst, hvorfor ikke på Hell? Bare ikke på Ekely. Edvard Munch kommer garantert til å spøke i «Dødshuset» til evig tid.

Uansett om konstallasjonen Riksantikvaren, Snøhetta og Selvaag har de aller edleste hensikter, bærer dette galt avsted.